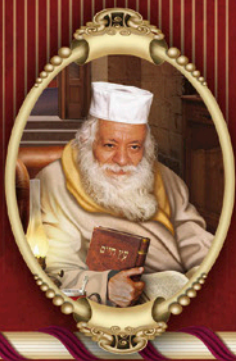

תפארת מרדכי

עלון שבועי • ע"ש המקובל הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום" תככ"ז

גיליון מס' 290 • פרשת מצורע (שבת הגדול) • יום שישי ז' ניסן ה'תשפ"ב (8.4.2022) • לתרומות: 02-624-9000

הלכה

בדיקת וביעור חמץ

א. כתב רבינו האר"י ז"ל הנוהר ממשוה חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה כולה ולכן יזהר לאכול בפסח רק הכשרים מהודרים ביותר.

ב. המצה היא הדבר המסוכן ביותר לבא לידי חימוץ, ולכן יתאזר כגבור ליקח מצות הנעשות על ידי חבורה הבקיאין והמדקדקין בכל פרטי הדינים שתהיה המצה הכשרה ביותר בלא שום פקפוק כלל ועיקר והטוב ביותר ליקח מצות עבודת יד כי אפשר לפקח ולהשיגה בזה ביותר.

ג. קודם ליל ארבעה עשר בניסן צריך לכבד ולנקות כל חדרי הבית והחצר, כדי שלא ישאר שום חשש חמץ ברשותו בפסח, וכן יש לבדוק בכל הבגדים בכיסים שלהם אולי הניחו בהם חמץ ובפרט בכיסים של הילדים, ובלקוטי בתי הספר, וידוע שכתב האר"י שהנוהר ממשוה חמץ בפסח מובטח לו שלא יחטא כל השנה.

ד. בתחילת ליל ארבעה עשר בניסן בודקים את החמץ לאור הנר, וזמן הבדיקה אחר צאת הכוכבים (כעשרים דקות לאחר השקיעה) ויתפלל תפילת ערבית ואח"כ יבדוק דתדיר ושאינו תדיר, תדיר קודם.

ה. קודם הבדיקה יצניע החמץ הנשאר לו לצורך אכילתו בליל ארבעה עשר, ובשחרית של יום ארבעה עשר, שלא יתפזר אנה ואנה, ובפרט יש להזהר כשיש ילדים קטנים להשיגה עליהם שיאכלו בפנה מיוחדת ולא ישוטטו בשעת אכילתם כדי שלא יצטרך לבדוק שוב אחריהם.

ו. נוהגים להכין עשרה פתיחי חמץ פחות מכזית (כזית עשרים ותשעה גרם) עטופים בנייר, ולפזרם בבית, והבודק מחזר עליהם למוצאם ולבערם, וטוב שאחד מבני הבית ירשום על פתק את המקומות ששמו פתיחים אלו כדי שאם לא ימצאם הבודק יוציאם ממקומם ויבערם, ובדיעבד אם לא מוצאם יסמוך על הביטול.

ז. אחר הבדיקה בלילה יבטל את החמץ ויאמר את הנוסח המובא במחזורים.

ח. לאחר אכילתו ביום י"ד יקנה השינים היטב שלא ישאר חמץ דבוק בשיניו, ואלו שיש להם שינים תותבות צריכים לרחצם היטב בין החריצים, עד שלא ישאר שם חמץ ואפילו משהו, וטוב שלאחר הניקוי יערה עליהם מים רותחים מכלי ראשון.

ט. אחר שגמר אכילתו ביום י"ד ישוהף הוא בכבודו ובעצמו את החמץ הנשאר, דמצוה בו יותר משלוחו, והמנהג לשורפו בערבה של "הושענא". וקודם השריפה יאמר לשם יחוד וכו' המובא במחזורים.

י. גם מי שבדק את החמץ וביטלו אסור לו מדרבנן להשאיר חמץ גמור ברשותו בפסח, ואפילו תערובת חמץ, אלא ימכרו לגוי באמצעות הרבנות, ואם לא מכר את החמץ הרי הוא אסור בהנאה, והמוכר חמוצו לגוי נכון שלא יכלול הכלים שנמצא החמץ בתוכם בשטר המכירה.

יא. אדם שעובר ומשהה חמץ ברשותו בפסח, ביטל מצות עשה שנאמר: "תשביתו שאר מבתים", ועובר על לא תעשה, שנאמר: "ולא יראה לך חמץ" לפיכך קנסוהו חכמים ואסרו החמץ בהנאה, בין לו ובין לאחרים, ולכן אין לקנות שום מצרך שיש בו חמץ לאחר הפסח, אלא מבעלי מכולת שמכרו את החמץ באמצעות הרבנות.

מאמר הפרשה

משחו וקחו לכם

למה עושים בכל שנה זכר לאותו הנס בשבת דוקא ולא בי' בניסן שבו היה הנס?

ושחטו אותו, וכעת מובן שציוה להם דוקא ביום השבת שע"י שמירת שבת נעשה תיקון לע"ז. וע"י ששחטו את הע"ז דהיינו שעשו תשובה נשחט ג"כ השר שלהם למעלה, וזוהו היה צער גדול למצרים, שהיו שיניהם קהות על ששחטו את הע"ז שלהם, שנתבטלה הע"ז של הטלה.

ועתה ע"י שציוה עליהם הקב"ה ליקח את הטלה שהוא הע"ז וכח הטומאה הנוראה שלהם, ולשלוט בו ולעשות בו שפטים וכו', וכל זה בשבת קודש בבוקר, שאז מקבלים מוחין גבוהים מחכמה ובינה העליונים, אז היה כח להכניע ולהתגבר על הע"ז והטומאה הגדולה שלהם. אבל אם היה נעשה דבר זה ביום חול לא היה כח גדול לזה, ורמז יש בה כי שמו של הע"ז "שה" - ר"ת שבת הגדול.

כמו כן בשבת זו שקודם הפסח מתגלה החסד העליון והנורא של בחינת חג הפסח, כי בשבת תמון הכח של כל השבוע, וא"כ בשבת זו היה כח של יציאת מצרים והגאולה הגדולה.

וכמו שכתוב בזוהר הקדוש (יתרו דף פח) שכל הברכות של כל השבוע כולן תמונות ונמצאות ביום השבת, וכל השפע של ימי השבוע מושפעים מיום השבת.

א"כ הכח של פסח של אותה שנה של גאולת בני ישראל ממצרים, וכן בכל שנה ושנה בשבת שלפני כן, כי היסוד והתמצית של כל השבוע היה בשבת קודש שלפני. אם כך, אם התמצית היה בשבת קודש שלפני, אז כבר באותה שבת היה כח של יציאת בני ישראל ממצרים, משום שהנס שקרה ביום חמישי של יציאת בני ישראל ממצרים היה תמון בתוך השבת. אם כך, אותה שבת נקראת שבת הגדול כי באותה שבת הייתה התמצית של הגאולה של בני ישראל שיצאו ממצרים.

וכמו"כ בשבת זו מפטירין וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים והטעם הוא משום שיש בה בשורת הגאולה גאולת עולם שלעתיד בעה"ת דוגמת בשורת הגאולה הראשונה שהייתה בשבת אחרונה קודם צאתם ממצרים שגאולה מצרים היא שורש לכל הגאולות כולם.

שבת שלפני הפסח נקראת "שבת הגדול", מפני הנס שנעשה בו. והטעם כי פסח שיצאו ישראל ממצרים היה ביום חמישי, ובשבת שלפני כן שהוא עשירי בניסן נצטוו לקחת שה לבית אבות לצורך קרבן פסח, וקשרו אותו בכרעי מיטתם, וכאשר ראו המצרים כן שאלום פשר הדבר, והשיבו לשוחטו לשם פסח במצות ה' עלינו. והיו שיניהם קהות על ששחטין את אלהיהם ולא היו רשאים לומר להם דבר ועל שם אותו הנס קורין אותו "שבת הגדול".

שאלו המפרשים על זה, למה עושים בכל שנה זכר לאותו נס בשבת דוקא, ולא באותו תאריך שהיה הנס, דהיינו י' בניסן.

תירוץ לזה כתב בעל הלבושים ר' מרדכי יפה, דהנה כמבואר לעיל היה ציווי זה של "משכו וקחו לכם" לקחתו בעשור לחודש שזה היה ביום שבת קודש, וכשראו המצרים שכל עם ישראל לוקח שה ומושכים אותו באזנו התפלאו מאוד, כיון שידעו המצרים שעם ישראל שומר שבת קודש בכל ההלכות הקשורות בו ובכלל זה שאסור להשתמש בבהמה, ושואלים למה זה לכם, והשיבו לשוחטו לשם פסח, ומפני שהכרת הנס היתה ע"י שמירת שבת ששמרו ישראל, לכן עושים זכר לאותו נס בשבת דוקא וקוראים אותו שבת הגדול, ולא נקבע יו"ט לי' ניסן.

עוד טעם מדוע לא נעשה יו"ט בי' ניסן, כי עם ישראל עברו את הירדן בתאריך י' ניסן והיו שם ניסים גדולים כידוע, ואם היו עושים יו"ט ביום זה היו חושבים שזה על הנסים הגדולים של מעברות הירדן. ודע שבענין זה ישנה עוד שאלה גדולה, מדוע ציוה הקב"ה לבני ישראל לקחת את השה ולקשור אותו בכרעי המטה בשבת דוקא, היה מצוה עליהם באחד מימי החול, ולא היה נגרם מזה חילול שבת. ומבארים המפרשים בזה, שעל ידי שהיה ציווי זה ליקח בשבת, נעשה תיקון גדול לעם ישראל, כי היו מיישראל שעבדו ע"ז את השה, ולכן אמר להם "משכו וקחו לכם צאן", דהיינו משכו ידיכם מעבודה זה וקחו צאן, ועתה עשו תיקון לזה שעזבו את הע"ז

יציאה	כניסה	ירושלים	תל אביב	באר שבע	צפת	ר"ת
19:41	18:27					
19:44	18:45					
19:42	18:47					
19:42	18:43					
20:20						

לרפוש"ש	לע"נ
עדנה בת אסתר אורי בן מרים ג'ורג' יוסף בן ממה	הרבנית שולמית רחל שמואלי בת מזל אסתר בת שמחה דוד בן חנה
זרע בר קיימא	הרב מיכאל בן מייא ר' יעקב בן לאה פנקר שמואל בן רבקה
אליהו בן עדנה ומוריה בת מרים דניאל בן אילה ושילת בת רבקה אברהם ויפית בני אילנה	

זוהר הפרשה מעוטר כפי מאת הגאון המקובל רבינו בנעו שמואלי שליט"א

מעשה לשבת

לאן נעלמה גופת העשיר הקמצן?

מעשה בעשיר אחד שהיה קמצן גדול ולא נתן צדקה ולא לקח אשה, ורק משרת אחד היה לו כדי לעשות עסקי ביתו לאפות ולבשל בשבילו, וכל מה שהיו חכמי ישראל אומרים לו שיעסוק בפריה ורביה ויקח אשה ויוליד בנים ובנות לא היה מקשיב ומאזין להם. לעת זקנתו מכר כל רכושו ועלה עם משרתו להתיישב בארץ ישראל כדי לזכות להקבר בה והיה בוטח בכתוב בתורה "וכפר אדמתו עמו", ואמרו כל הדר בארץ ישראל כמי שיש לו אלוה. כשהגיע זמנו להפטר מן העולם ב"מ נעשה חולה ואמר למשרתו שיביא סוחר אחד וימכור לו כל החפצים שיש בביתו. הלך המשרת והביא סוחר ומכר לו את הכל, וקנה מהסוחר מרגליות טובות ואבנים יקרות בכל הכסף שהיה לו, ולא הניח מעות במזומנים אלא כדי לקנות ממנו ארון ותכריכין וקרקע לקבורה. אמר למשרתו קח לי תרנגולת מפוטמת אחת ותעשה ממנה תבשיל של מרק עם בשר ואורז, וכך עשה והביא לו. היה אוכל מרגלית אחת וכך אחת מרק אחריו ובלע את כל האבנים הטובות. ויום השלישי נפטר לבית עולמו וקנה לו המשרת קרקע וקברו אותו בו, ואיש מאנשי המקום לא היה יודע אלו הענינים אלא משרתו בלבד.

בלילה לקח כלי ברזל קדום ומגריפה והלך לחפור בית קבורתו כדי לקחת את האבנים הטובות. כשהתחיל לחפור בקרדום יצא קול מקבורתו למה אתה חופר הקבורה, ומי אתה מבקש. אמר המשרת אני מבקש פה את אדוני פלוני. אמר לו אינו קבור כאן. אמר לו אנכי יודע ומכיר שזו היא קבורתו. אמר לו נכון היה קבור כאן, אבל הוליכו אותו לחו"ל במדינה אחרת. שאל המשרת באיזה מקום הוא קבור, אמר לו בקבורת פלוני החכם. אמר לו למה היה המעשה הזה. אמר לו אני פלוני החכם בחיי רצייתי לעלות לארץ ישראל ולא יכולתי מפני הוצאות הדרך, ובכל יום ויום הייתי מתחנן ומבקש לפני הקב"ה שיעשה רצוני, ועכשיו שנפטרתי נתנו לי זה המקום, ואותו עשיר לא היה עוסק במצות ומע"ט ובפריה ורביה הוליכו אותו במקומי. ותלך ותמצא אותו והיא רחוקה מכאן דרך עשרה ימים. נשק המשרת את מצבת קבורתו של החכם חזר לביתו והתקין צידה לדרך והלך לאותה העיר ושאל היכן קבורתו של אותו חכם. אמרו לו במקום פלוני, הלך וחיפש ומצא את קבורתו. ובלילה שלא הרגיש אנשי המקום הלך וחפר ומצא את כל האבנים טובות ומרגליות, מפני שנתבקע כרסו ויצאו כולן החוצה. לקח המשרת את כל העושר הזה וחזר והתיישב בארץ ישראל ועשה מצות ומע"ט בממונו.

הנער שהפסיד את עולמו

כשנפטר רבי משה קורדובירו זצ"ל (הרמ"ק) הלך האר"י ז"ל ללוותו והצטרפו אליו תלמידי הגדולים. לפתע פנה האר"י אל הסובבים אותו ושאל, מי מכס רואה איזה שהוא דבר, מכל הנכחים, רק בחור צעיר אחד כבן חמש עשרה ניגש אל האר"י ואמר אני רואה, מה אתה רואה בני, שאל האר"י. "אני רואה עמודא דנורא סביב מטתו של הרמ"ק", השיב.

האר"י ז"ל התפעל מאד מהבחור הלז ואמר לו בני, אתה תבוא אל ביתי אני אהיה לך לאב ואתה תהיה לי לבן ואלמד אותך תורה וכפי הנראה רצה לקחתו לחתן לבתו. למחרת, משהגיע הבחור אל האר"י, הביט האר"י בפניו וראה ברוח קדשו שנטמא באותו לילה בטומאה היוצאת מן הגוף. נזף בו ואמר, אתה אבדת המדרגה שלך צא מבייתי, איני רוצה לראות עוד את פניך.

מדוע ציוה ה' להקריב דוקא טלה?

אמר הקב"ה תפוש יהיה השם ברושכתם יום אחר יום ארבעה ימים, בגין דיחמון יהיה תפיש בשביל שיראו אותו תפוש, וביחמון רביעא אפיקו ליה לקטלא וביום הרביעי תוציאו אותו להורג, וייחמון ליה מצראי הין אתון עבדין ביה דינא ויראו אותו המצרים איך אתם עושים בו דין, כדי להוציא ממנו הכח שיש מן הקדושה, ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד לון קודשא ברין הוא וזה היה קשה להם יותר מכל המכות שעשה להם הקב"ה, אנון דינין דיעבדון בדחיהון אותם הדינים שעשו ביראתם ובע"ז שלהם.

לבתר דיינין ליה בגנוא ואח"כ צריך לדון אותו באש, דכתבי, (בדרים ז) פסילי אלהים תשרפון באש. אמר קודשא ברין הוא אמר הקב"ה לעם ישראל, אל תאכלו ממנו נא שנצלה רק מעט ויש בו עדיין דם האיברים ואינו ראוי לאכלה, דלא יימרון ברעוניה ונתיאובתא דחלנא אכלין ליה הכי שלא יאמרו ברצון ובתאוה שיש לעם ישראל על הע"ז שלנו אוכלים אותו כך קודם שנצלה כראוי, אלא אתקינו ליה צלי אלא התקנו ותכינו אותו צלי טוב לגמרי, ולא מבושל אפי' שימלחו אותו וכבר מותר בבישול אלא רק צלי, כדי להוציא את כל דמו לגמרי לכן דוקא צלי, דאלו מבושל יהא טמיר ולא יחמון ליה שאילו נעשה אותו מבושל יהיה הכבש מוכסה בתוך הסיר ולא יראו אותו המצרים ולא יכאב ליבם כ"כ, אלא תקונא דיליה דיחמון ליה הכי מוקדא בגנוא אלא התקינו שלו והכנה שלו לאכילה שיראו אותו המצרים כך נשרף באש, כדי שיצא כל דמו, וגם שיראו אותו, וגם, בגין דריחיה נידף כדי שיהיה ריחו נודף ויחיו אותו המצרים ויצא ליבם.

ועל דא אמרא דאיזה פסח אמאי ועל זה ששאלת מה שהוא פסח אמאי, כלומר מדוע ציוה הש"ת להקריב הטה לקרבן פסח? אלא דחלא דמצראי ואלהא דילהון הוה אימרא אלא היות שהיראה והע"ז של המצרים והאלוה שלהם היה טלה, אמר קודשא ברין הוא, מבעשור לחדש אמר הקב"ה בעשרה בניסן כי אז מתגדל כח הקדושה לבטל כח הטומאה של המזל שלהם שעולה לשלוט, סיבו דחלא דילהון דמצראי ותפשו ליה תקו את היראה של המצרים ותפשו את השם, ויהא אסור ותפיש בתפישא דילכון יומא חד ותירן ותלת ויהיה אסור ותפוס במעצר שלכם יום אחד ושנים ושלושה ימים כדי להכניעו לבטל כח ג' קלי' טמאות. ולא אמר ג' ימים כי הקליפות הם מפורדים ואין להם אחדות כמ"ש "תפרש כל פועלי און", וביומא ד' אפיקו ליה לדינא, ואתפשו עליה וביום הרביעי שהוא ערב פסח שהוא כנגד קליפת נוגה הוציאו אותו לדיון והתאספו עליו לדונו ולהכניעו ולשוטרו ולהוציא ממנו כל הכח שיש מן הקדושה, ויראו כולם כי גדול כח ישראל על קליפת נוגה ונכעה קלי' נוגה לעם ישראל, ונכללה בקדושה, ואפשר לאכול ממנה.

ובשעתא דמצראי הוה שמעין קל דחלא דילהון דתפיש בתפישא דישראל ובשעה שהמצרים היו שומעים את קולו של היראה שלהם שהיה תפוס ועצור במאסר של עם ישראל, ולא יכלין לשבא ליה ולא יכלו להציל אותו. הוה בקאן והוה קשיא עליהו פאלו גרמיהו אפעקידו לקטלא היו בוכים והיה קשה עליהם כאילו הם בעצמם נעקדים להרג. אמר קודשא ברין הוא ויהי תפיש ברשותיכו יומא בתר יומא ארבעה יומין

הריני מקבל עלי לשמח את בניו של הקב"ה לכבוד חג הפסח

הסל המלא למשפחה - 1000 ש"ח

מצות, יין ומוצרי יסוד - 520 ש"ח

סל פירות וירקות - 360 ש"ח

אפשר לפרוס לתשלומים
התרומה מוכרת לזיכוי מס הכנסה לפי סעיף 46

חייגו עכשיו: 02-6249000

עמוד נרטי: 100 גרפי